

ת"פ 18185/04/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18185-04-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

גזר דין

1. ביום 29.12.20 הורשע הנאשם, בהתאם להודאתו, בעובדות כתב האישום ובעבירת תקיפה חבלנית בהתאם להוראות סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. עפ"י המתואר בכתב האישום ביום 4.10.19 בסמוך לשעה 00:30 הגיע בנו של הנאשם, המתלונן, לבית הוריו, הנאשם ואשתו. המתלונן נכנס למטבח וביקש לאכול, אז התגלע וויכוח בינו לבין הנאשם סביב העובדה שהמתלונן היה שתוי. הנאשם החל להכות את המתלונן 3 פעמים בחלק האחורי של ראשו באמצעות מכות אגרוף וכתוצאה מכך נפל המתלונן לרצפה כאשר פניו לכיוון הקרקע. בהמשך הגיע בנו הקטין של הנאשם למטבח ומסר לידי נייר דבק. הנאשם נטל את נייר הדבק וקשר באמצעותו את ידי המתלונן מאחורי גבו תוך שהוא מניח את רגלו על גב המתלונן. לאחר מכן קשר את רגליו של המתלונן והותיר אותו קשור על הרצפה במשך כשעה. תוך כדי האירוע המשיך הנאשם לתקוף את המתלונן במכות אגרוף לפניו.
3. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן חבלות ממשיות בדמות המטומה ונפיחות בעינו הימנית, סימן סגול על לחיו הימנית, שריטות על הרקע הימנית, צווארו וחזהו, סימנים אדומים בידיו, ברגליו, על גבו ובחלקה האחורי של כתפו השמאלית.

ראיות הצדדים לעונש:

4. מטעם התביעה הוגש מ/1 - תמונה המתעדת את החבלות על גוף המתלונן.
5. מטעם ההגנה הוגש נ/1- דו"ח רפואי.
6. עוד העיד מטעם ההגנה המתלונן (ראו עמ' 3 לפרוטוקול מיום 13.5.21). בעדותו ביקש המתלונן שלא להטיל על הנאשם עונש חמור על רקע מצבו הכלכלי הקשה. לטענתו, המדובר במקרה חריג שלא

עמוד 1

שב על כעצמו אשר נבע מכך שהגיע שיכור לבית הוריו. עוד טען שאינו מתגורר עוד עם הוריו.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות:

7. הנאשם נמצא מתאים לביצוע עבודות שירות בחברה קדישא ירושלים.

תסקיר שירות המבחן:

8. ביום 9.5.21 הוגש תסקיר שירות המבחן, אביא מתוכנו בתמצית.

9. בתסקיר תואר הנאשם כבן 49, נשוי ואב לשישה ילדים, חלקם בגירים. אשת הנאשם חולה במחלות שונות ואינה עובדת. מערכת היחסים בן בני הזוג תוארה כתקינה וכך גם עם ילדיו. הנאשם מתפרנס מעבודות מזדמנות. משפחת המוצא של הנאשם תוארה כמשפחה בעלת יחסים תקינים אשר נותרה ברובה להתגורר ברוסיה. הנאשם עלה ארצה רק בהיותו בן 47 יחד עם אשתו וילדיו למעט בנו הבכור שנותר להתגורר ברוסיה.

10. הנאשם בוגר מערכת החינוך ברוסיה והתמחה בלימודים מקצועיים כזגג ואמן. הוא עבד כ-15 שנים באופן יציב באזור מגוריו, ואז בעקבות שינויים פוליטיים נאלץ לעבוד באופן בלתי יציב במקומות מרוחקים ממקום מגוריו.

11. תואר כי עלייתו של הנאשם ארצה הייתה רצופת קשיים, וכי הוא מתקשה לאתר מקום עבודה יציב. הוא עובד בעבודות מזדמנות. הנאשם התקשה לשתף אודות קשייו, הן בשל קשיי שפה והן בשל תפיסותיו ואופיו.

12. בהתייחסו לעבירה בה הורשע הודה הנאשם בביצוע המעשים אך התקשה להבין את חומרתם. לטענתו, פעל באופן המתואר בניסיון לסייע לבנו להפסיק את השימוש באלכוהול. הנאשם הבין שהתנהלות זו אינה מותאמת למקובל בארץ והביע על כך חרטה, אך לצד זאת תיאר את הפגיעה בו בגין ההליך הפלילי שנפתח נגדו.

13. שירות המבחן התרשם מתפיסות נוקשות של הנאשם בנושאי פטריארכליות משפחתית וזאת בשל תפיסתו את עצמו כמפרנס ובעל הסמכות במשפחה. תוארו בגורמי הסיכון הקשיים הרבים על רקע משבר הגירה וכן דפוסי המחשבה הדיכטומיים של הנאשם המונעים בעדו הבנה מעמיקה של חומרת מעשיו. בגורמי הסיכון תוארו מאמציו הרבים של הנאשם לניהול אורח חיים נורמטיבי, מוסר עבודה ומוטיבציה גבוהה להשתלבות בארץ וכן שהנאשם בעל תפיסות חיים תקינות.

14. באשר לסוגיית ההרשעה מצא שירות המבחן להמליץ על ביטולה וזאת לאור העובדה שהמדובר במעורבות ראשונה בפלילים וכן משום קשייו של הנאשם להשתלב בעבודה ומשום הפגיעה הצפויה בדימויו העצמי.

15. באשר לענישה הומלץ על הטלת צו של"צ בהיקף 180 שעות.

תמצית טיעוני הצדדים:

16. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה שהנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים של הגנה על שלמות גופו של הפרט, בייחוד כאשר המדובר בבנו. התנהגות הנאשם כלפי המתלון פגעה אנושות במרקם היחסים שהיה צריך להיות ביניהם עד כדי כך שניכר מעדות המתלון שהוא חש אחריות על כך שגרם לפגיעה שהופעלה נגדו.
17. המאשימה טענה שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר למשך 6 חודשים ועד ל-18 חודשי מאסר.
18. באשר להמלצת שירות המבחן לביטול הרשעה נטען שצוין בתסקיר שהנאשם לא מצא עבודה יציבה מאז עלייתו ארצה ומכאן יש ללמוד שלא הוכחה פגיעה קונקרטית בעיסוקו של הנאשם. באשר לטענה כי ההרשעה תפגע בדימויו העצמי של הנאשם נטען כי עפ"י פסיקת ביהמ"ש העליון, אין בטענה זו כדי להצדיק ביטול הרשעה.
19. בשים לב לאמור עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר למשך 6 חודשים לצד מאסר מותנה.
20. ההגנה מנגד טענה כי יש לאמץ את המלצות התסקיר. נטען, כי המאשימה מתעלמת מנסיבות המקרה כפי שאירעו. לדברי הסנגור קדם לאירוע התקיפה אירוע נוסף בו המתלון הפעיל אלימות כלפי הנאשם, אז לקח למשטרה שעות ארוכות להגיע למקום. לפיכך קשר הנאשם את המתלון והביאו בעצמו לתחנת המשטרה תוך שביקש מהמשטרה להתערב. גם באותו אירוע הפנה המתלון אלימות כנגד הנאשם וגם על גופו היו חבלות. אמנם, פעולת הנאשם לא הייתה ראויה ותקינה, אך הוא בסה"כ ניסה להתגונן מפני הנאשם. לאחר מכן נטען כי הנאשם הגן על אחי המתלון מפניו, וכי התגרה הייתה בין המתלון לבין האחים והנאשם התערב לטובתם.
21. הסנגור הוסיף וטען שכעת המתלון עזב את בית הוריו ועל כן אין סיכוי להישנות העבירה.
22. באשר לתעסוקתו של הנאשם נטען כי בניגוד לנטען, הנאשם עובד כל העת בעבודות מזדמנות. הנאשם עושה ככל יכולתו לפרנס את משפחתו, הוא מתמודד עם קשיי קליטה משמעותיים ומנסה בכל כוחו להתנהל באופן נורמטיבי. על פיו, הנאשם למד היטב את השלכות האירוע.
23. בנסיבות אלו נטען שיש לקבל את המלצות שירות המבחן. הסנגור הפנה לפסיקה דומה בה נקבע שגם בעבירות אלמ"ב יש מקום לבחון כל מקרה לגופו לעניין סוגיית ההרשעה. שירות המבחן מצא כי במקרה של עולה חדש ומבוגר יחסית ייגרם נזק משמעותי לנאשם מבחינה תעסוקתית. המלצה זו תואמת את המלצות וועדת דורנר שעה שלנאשם זוהי מעורבות ראשונה בפלילים ואין נובעת ממנו מסוכנות רבה. עוד נטען שסביבת המאסר תזיק לנאשם ויש להורות על עונשו בדרך של"צ.
24. בתום הדברים ביקש הנאשם לציין שהוא מצר על המקרה וכי אלו לא ישנו ואף לא קרו בעבר.
25. בדיון נוסף שהתקיים לאחר קבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות הוסיף הסנגור שהטלת

עבודות שירות על הנאשם, ולא צו של"צ כפי שהומלץ, תוביל לפגיעה ממשית במשפחתו של הנאשם, אותה הוא מפרנס לבדו. עוד טען הסנגור שהעבירות בוצעו בסמוך לעליית משפחת הנאשם לישראל ובעת שסבלו מקשיים מצטברים, דבר שהוביל להסלמת המצב.

סוגיית ביטול ההרשעה:

26. כאמור, הצדדים חלוקים בסוגיית הרשעת הנאשם. כבר בתחילה אציין כי לאחר שעיינתי בחומר שלפני ושמעתי את טיעוני הצדדים, לא מצאתי לנכון לבטל את הרשעת הנאשם.

27. אבהיר דבריי. סוגיית אי ההרשעה מעוגנת בסעיף 192א לחסד"פ, וכן סעיף 71א(ב) ובסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, אשר בכולם הוסמך בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.

28. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד, נב(3) 337 נקבע כי באופן כללי, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ראו: סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר).

29. עוד נקבע בפרשת **כתב הנ"ל** כי מטרת השימוש בסעיף זה לחוק היא שיקומית, והיא תובא במכלול השיקולים לפטור את הנאשם מהרשעה. בפסה"ד נקבע כי יעשה שימוש בכלי זה כאשר יתקיימו שני תנאים אלו במצטבר:

א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.

30. בפסיקה מאוחרת נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה מימד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל** (20.06.20); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 **יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל** (24.03.05); ע"פ 1042/03 **מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל**, נח(1) 721 (2003)).

31. בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר

יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברייין מההרשעה".

32. בספרו **על סדר הדין בפלייליים** (חלק שני, תשס"ג, 1105) ציין המלומד קדמי כי "בנסיבות נדירות ביותר, כאשר יש בעצם ההרשעה משום תגובה חריפה באורח קיצוני למעשה העבירה מחד גיסא, ובנסיבות העניין אין מקום לענישה אלא להעמידה במבחן. נסיבות נדירות כאלה נוצרות בדרך כלל על רקע נסיבות אישיות - כגון: גיל, מצב בריאות, מוצא משפחתי - כאשר ההרשעה כמוה כ'מכת מוות' לנאשם."

33. עוד נקבע בפסיקה שאחד השיקולים המהותיים שייטו את הכף לטובת אי הרשעה הינו כאשר בית המשפט משתכנע שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו והביע חרטה לגביהם (ראו: ת"פ 40200/99 **מדינת ישראל נ' שלמה איזנברג** (10.02.04)).

34. במקרה שלפני אמנם קיימת המלצה מצד שירות המבחן לביטול ההרשעה, ואולם סבורני, כי בנסיבות המקרה יש לדחותה.

35. ראשית - לא הוכח שייגרם נזק ממשי וקונקרטי לנאשם מהרשעתו. אמנם, אין חולק שהנאשם אינו מצליח למצוא עבודה קבועה ויש להניח שלהרשעתו בדין תהא השלכה שלילית על יכולת התעסוקה שלו, עובדה המצטרפת לקשיי השפה מהם הוא סובל. עם זאת, בפסיקת ביהמ"ש העליון נקבע כי בבוא בית המשפט לדון בבקשת ביטול הרשעה, עליו לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, כאשר עליו להתייחס לנזק מוחשי וקונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו: רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (3.1.13). כאמור, במקרה שלפני לא הוכח שייגרם נזק כאמור.

36. הסיבה השנייה בגינה אין מקום לקבל את המלצת שרות המבחן נעוצה בחומרת האירוע. באופן כללי עמדתי היא שבעבירות אלימות במשפחה יש להמשיך ולקבוע שביטול הרשעה הינו בגדר חריג שבחריגים, האמור להתרחש רק מקום בו הוכחה פגיעה ממשית בעיסוקו של הנאשם, ונסיבות האירוע מצויות על רף חומרה נמוך. כפי שצינתי לעיל, בפס"ד כתב נקבע שאי הרשעה היא כלי בו ניתן לנקוט כאשר "סוג העבירה" מאפשר לוותר עליה מבלי לפגוע מהותית בשיקולי ענישה אחרים. עוד נקבע בפסיקה שככל שחומרתה של העבירה גבוהה יותר, כך תהפוך אי ההרשעה לקשה יותר. במקרה שלפני המדובר באירוע חמור מאוד, כפי שאפרט בהמשך, התקיפה נעשתה בצורה ברוטלית וחריגה שכללה כפיתת המתלונן תוך הכאתו וגרימת חבלות רבות בגופו. עוד אפרט בהמשך שלא השתכנעתי מטענות הנאשם לפיהן הוא התגונן מפני המתלונן, ובכל מקרה, לא יכול להיות כל הצדק למעשים ברוטליים שכאלו. אדגיש, כי סוג העבירה ונסיבות האירוע אינו מאפשר את ביטול ההרשעה גם מבחינת מדיניות ציבורית- שתוקיע מעשים מסוג זה.

37. אפנה אם כן לקבוע את מתחם העונש בגין העבירה הנדונה.

קביעת מתחם העונש:

38. בבואו לגזור את עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש הראוי לאורו של עקרון ההלימה, בו משוקלל הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת (תיקון 113 לחוק העונשין, סעיף 40ב לחוק).

39. מעשי הנאשם פגעו בערך החברתי של זכותו האינהרנטית של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו. עוד פגע הנאשם בערכים של ביטחון ושלוה הציבור, של בן משפחתו שלו ובהתעמרות בחלשים ממנו תוך שימוש באלימות ממשית.

40. בפסיקה נקבע כי בעת עיסוקו בעבירות אלימות על בית המשפט להבהיר שהשימוש באלימות כאמצעי לפתרון בעיות, הינו אמצעי כוחני והרסני, ומצווה עליו לשרשו ולמגר. ראו: ע"פ 6560/15 **סריס נ' מדינת ישראל** (2.5.16); ע"פ 1554/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (19.5.15); ע"פ 5794/13 **מדינת ישראל נ' שיכה** (2.4.14).

41. בע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (לא פורסם, 3.8.2010) נקבע כי:

"האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים'... שישקפו ערכים של תגמול והרתעה."

42. עיון בפסיקה העוסקת בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית מלמד, כי טווח הענישה נע על מנעד רחב המושפע מנסיבות המקרה, חומרת התקיפה, הנזקים שנגרמו ממנה, והשאלה האם התקיפה נבעה מהתגרות מוקדמת.

43. להלן גזרי דין שמצאתים רלוונטיים לקביעת מתחם הענישה ההולם במקרה שלפני:

א. ברע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נגד מדינת ישראל** (נבו, 28.10.2012) אושר עונש מאסר בפועל למשך 11 חודשים לצד ענישה נלווית ופיצוי למתלוננים בשל תקיפת 2 מתלוננים באגרופים כאשר אחד מהמתלוננים הותקף באמצעות מכת בקבוק לראשו ובחפץ נוסף. המתלוננים נזקקו לטיפול רפואי.

ב. ברע"פ 3555/16 **אילן יחיה סברי נ' מדינת ישראל** (נבו, 4.5.2016) אישר בימ"ש העליון מתחם שונה לשני אחים שהאשמו בתקיפה אלימה במרכול שכונתי בהכאה במקל עץ, סטירות, הפלה לרצפה, אגרופים ובעיטות. ביחס לנאשם שמעורבותו גדולה יותר נקבע מתחם ענישה הנע בין 4-12 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית וביחס לנאשם השני נקבע מתחם הנע בין מאסר מותנה ל-10 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בשים לב לנתוניהם האישיים של הנאשמים נגזר עונשו של הנאשם הראשון ל-4 חודשי מאסר ואילו הנאשם השני נדון ל-2 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

ג. ברע"פ 3158/18 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו, 26.6.2018) אושר גזר דינו של בית משפט השלום אשר הטיל על נאשם במעשה תקיפה של בן זוגה של זוגתו לשעבר, במכות אגרופ ובקריעת חולצתו, מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

ד. ברע"פ 6756/14 יצחק בן חמו נ' מדינת ישראל (נבו, 15.1.2015) אושר עונש מאסר מותנה וקנס על נאשם שהורשע בכך שתקף את אחותו בסטירה, בבעיטה ובהכאה במקל. העונש המופחת נבע מן העובדה שגם האחות תקפה את אחיה ובכפוף להתחייבות בוטלה הרשעתה. המערער פנה לבימ"ש העליון בבקשה לביטול הרשעתו ולחייבו בביצוע צו של"צ, אך בקשת הערעור נדחתה.

ה. בע"פ 53061-02-13 נתן נ' מדינת ישראל (נבו, 30.5.2013) אושר עונש מאסר למשך 5 חודשים לצד מע"ת ופיצוי על נאשם שהיכה במתלונן באגרופ בפנים, דחף אותו, בעט בו בידו ודקר אותו באמצעות חפץ חד בירך.

ו. בת"פ 1157-09 מדינת ישראל נ' חסן אל עביד (נבו, 13.05.2013) נגזר על נאשם עונש של 11 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית בשל כך שהיכה את המתלונן באמצעות בקבוק, עד שניגר דם מראשו, ולאחר נפילת המתלונן ארצה הכה את המתלונן בבעיטות ובאמצעות כיסא. ערוער על גזה"ד נדחה.

44. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול לחומרה את חומרת התקיפה. (ראו: מ/1). המדובר במקרה תקיפה קשה ביותר בו התקיפה נעשתה באופן ברוטאלי במיוחד, תוך שהנאשם כופת את המתלונן, ומכה אותו בחוזקה בגופו ובפניו, תוך שהוא מותיר אותו כפות כשפניו לקרקע במשך למעלה משעה וגורם לו חבלות רבות. המחשבה כי המדובר באבי המתלונן מעוררת תחושה קשה ביותר ומעידה על מסוכנות רבה הנובעת מפעולות הנאשם. בעניין זה ראו גם עמדת שרות המבחן בכל הנוגע לגורמי הסיכון עליהם עומד בתסקירו. (עמוד 2 פסקה 5).

45. בשים לב לחומרת הפגיעה הקשה כפי שציינתי לעיל מצאתי לקבוע את מתחם העונש החל ממספר חודשי מאסר שיכול וירוצה על דרך עבודות השירות ועד שנת מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

קביעת עונשו של הנאשם בטווח הענישה שנקבע:

46. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). הנאשם כבן 49 אב ל-6 ילדים נטל אחריות על מעשיו בבית המשפט וכן בשרות המבחן.

47. הנאשם נעדר עבר פלילי ומאז האירוע חלפו למעלה משנתיים, ולא נפתחו כנגדו תיקים נוספים.

48. לקחתי בחשבון את עמדת המתלונן בבית המשפט, וכן את גורמי הסיכוי עליהם עומד שרות המבחן בתסקירו. הנאשם עורך כיום מאמצים לניהול אורח חיים נורמטיבי, ומגלה מוטיבציה להשתלב בחברה הישראלית. לנאשם מוסר עבודה גבוה, ולהתרשמות שרות המבחן נעדר חשיפה לעבריינות.

49. סבורני, כי נוכח טעמים אלו, עמדת שירות המבחן, ובהיות הנאשם מפרנס יחיד למשפחתו, נסיבותיו האישיות, יש לקבוע את עונשו בחלק התחתון של המתחם, שאם לא כן, ונוכח חומרת האירוע, היה נגזר עונשו בחלק הבינוני של מתחם העונש ההולם.

50. בשים לב לשיקולים אלו ראיתי להטיל עליו את העונשים הבאים:

- א. 60 ימי מאסר שירוצו על דרך עבודות השירות. תחילת עבודות ביום 10.3.2022.
- ב. 3 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור כל עבירת אלימות.
- ג. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא יעבור כל עבירת אלימות במשך 3 שנים מהיום.
- ד. נוכח עמדת המתלונן, וכן מצבו הכלכלי של הנאשם, לא אגזור רכיבים של קנס ופיצוי.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשירות המבחן וכן לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ב, 16 דצמבר 2021, בנוכחות המאשימה הנאשם ובא כוחו.